

Nagy-Kározi, 1889 márc. 6-án.

Milyen kefelett Tausi mi!

Bizony nagy sereje van, hogy kivis megmunkákra
 és köpömtet munkák, de vártem, talán egyet
 köztöl valós is léte is most, migi kegyetlen
 vagyok pusztá köpömtet elbontani a sor-
 nak. Tárja, hogy milyen áhítattal olvasok
 mindenek, a mi tollából ered s így kegyetlen
 költészet a kívánságunk megvalósí-
 tással.

Egyet mégis mellet most talánval fog-
 lathatom sokat. Egy név paritodonyon is
 van, kirósnis böcker, ki Párisról a-
 hívott ide, itoafrü zsered, ki talánval
 sok kiris anyagonyvontatabbival jirt-
 seb. Kivátságunk tennél el vagyok helyes-
 va is írtok, ha nekiny órák. Szakadatlannal

szentünnünkre emlékeztet.

Az én arhá, isték a mi jökeink,
hogy Garba kövöcsfét, utarcsi; remélték,
hogy még nem mondták le az érvint és le-
reusink lesz hajlékunkban, invidiósai. Az
Isten, hogy reményünk meg ne hiúsuljon.

Szorgos, melyek léptel, János mi,
En is becses, családja miniszterünk híres
idővel, melyek vágott

Árnyékos

Kecskeméti